

سازمان تأمین اجتماعی را به تجربه‌ای ماندگار و ارزشمند تبدیل می‌کند؛ تجربه‌ای که پشت یک میز ساده پذیرش شکل می‌گیرد، اما رد آن در ذهن آدم‌ها باقی می‌ماند.

در میان شلوغی پرونده‌ها و پرسش‌های پی‌درپی، گاهی یک شوخی ساده یا سوء تفاهم خنده‌دار، فضای خشک اداری را صمیمی‌تر می‌کند و خستگی روز کاری را می‌زداید

همکاری صمیمانه همکاران، همیشه احساس کرده‌ام بخشی از یک خدمت بزرگ‌تر هستم؛ خدمتی که به سلامت و آرامش مردم جامعه گره خورده است. پذیرش شاید فقط یک میز در ابتدای مسیر خدمات درمانی باشد، اما در واقع نقطه آغاز ارتباط میان مردم و سازمان است. همین ارتباط است که اهمیت رفتار محترمانه، دقت در کار و توجه به حال مراجعہ‌کنندگان را دوچندان می‌کند. حالا که به سال‌های کارم در این بخش نگاه می‌کنم، می‌بینم آنچه بیش از هر چیز در ذهنم مانده، نه فقط پرونده‌ها و فرم‌ها، بلکه همین لحظه‌های ساده و انسانی است؛ لحظه‌هایی که نشان می‌دهد حتی در میان کارهای اداری و فضای رسمی یک مرکز درمانی، هنوز هم جایی برای لبخند، شوخی و خاطره‌های شیرین وجود دارد. شاید همین اتفاق‌های کوچک است که سال‌های کاری در